

punkt, jeg indtager, i alle Henseender kunde siges at opfylde de Betingelser, som det var forudsat i Loven af 1921. Men der blev jo udnævnt andre Mænd, hvis Navne jeg ikke skal nævne ved denne Lejlighed — det kan vi jo altid tale om i et Udvalg —, der efter min Mening langt fra var saa heldige som disse to. Nu er det min Opfattelse, at de Skillelinier, man trak op i 1921, er ganske udvaskede i Udenrigsministeriet. Efter min Mening har det gamle Diplomati efterhaanden generobret hele sin gamle Magt ogsaa i Ministeriet, og selv om man maaske nok kan sige, at der lægges betydeligt mere Vægt paa det erhvervsmæssige, det handelspolitiske, end man gjorde i længst forsvunden Tid, mærker man dog ogsaa en Tendens til, at det, som det ærede Medlem Hr. Vanggaard talte om, er det repræsentative, der er ved at tilkæmpe sig en ny Blomstringsperiode i Udenrigsministeriet. Der er det, jeg vil sige til den højtærede Minister, som jo ikke gennem Ministeriet er kommet til sin høje Post, at det vilde glæde mig, om han vilde søge at føre Ministeriet stærkere over paa den Linie, der blev trukket op i 1921.

Det foreslaas — det er efter min Mening et betænkeligt Tegn —, at Oplysningsbureauet skal henlægges under en anden Afdeling, altsaa ophæves som selvstændig Institution, og at det Erhvervsraad, der blev oprettet i 1921, og som man den Gang satte saa store Forhaabninger til, helt skal ophæves. Det behøver naturligvis ikke at betyde saa uhyre meget, dette Forslag, men man bliver forstemt ved at se, at det gaar den Vej. Jeg ved ikke, om Oplysningsbureauet skal skubbes hen i en Krog — det faar vi maaske nærmere Lejlighed til at tale nærmere med Ministeren om —, men jeg er meget ked af, at Erhvervsraadet fuldstændig gaar ud af Tilværelsen, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorledes det er gaaet til. Af den højtærede Ministers Forelæggelsestale ser man, at det skulde paa en Maade være foregaaet med Erhvervslivets Billigelse, men jeg kunde nok ønske at spørge den højtærede Minister, om det virkelig har været drøftet rigtig grundigt med Erhvervene, og hvorledes det i det hele taget er gaaet til, at man er kommet til Erhvervsraadets Ophævelse. Hvis Udenrigsministeriet ikke interesserer sig for Erhvervsraadet og Oplysningsbureauet, saa var der set fra mit Synspunkt ingenting i Vejen for at henlægge dem til Handelsministeriet. Tværtimod, det vilde maaske være meget at foretrække, at de blev henlagt til Handelsministeriet. Baade den højtærede Handelsminister selv og hans Embedsmænd

forekommer mig at ville have mange Betingelser for at udnytte disse Institutioner bedre, end de er blevet udnyttet ovre i Udenrigsministeriet. Jeg forbeholder mig under Udvalgsbehandlingen at fremdrage dette Spørgsmaal og eventuelt faa en Forhandling i Gang med Handelsministeren om hans Syn derpaa; thi det kan efter min Mening i en Tid som den, vi lever i, hvor Industri og Haandværk i alle Lande kæmper en fortvivlet Kamp for at erobre verdenslandske Markeder, ikke være ligegyldigt, om vi har hele det indre Oplysningsapparat og Agitationsapparat i den mest mønstergyldige Orden.

Endelig foreslaar den højtærede Minister, at vi ikke blot ophæver Presseattachéstillingen i Washington, men ogsaa Presseattaché-Stillingerne i London og Paris. Jeg maa sige, at jeg er lige saa betænkelig ved dette Forslag. Jeg forstaar i det hele taget slet ikke, at Ministeren foreslaar at ophæve Presseattachéstillingen i London. England er jo det Land i Verden, hvor Danmark har de største økonomiske Interesser. Langt den største Del af vore Eksportprodukter eksporteres til England, og jeg kan ikke forstaa, at man i en Tid, hvor andre Lande, f. Eks. Australien, gør sig kæmpemæssige Anstrengelser for at vinde ind paa det engelske Marked, og hvor der synligt for alle drives en Propaganda og Agitation fra andre Lande for at vinde ind paa Englands Marked, trækker det Apparat tilbage, som vi har derovre, og som skulde gøre Propaganda i Landet, vinde Institutionernes, først og fremmest Pressens Velvillie og sende Oplysninger herhjem om alt, hvad der siges og skrives og fremkommer i England om danske Udførselsprodukter. Jeg maa tilstaa, at det har i højeste Grad forbavset mig, at den højtærede Minister kan undvære denne Institution derovre i England, og vi maa jo i Udvalget forhandle nærmere med Ministeren om, hvilke Grunde der kan anføres, ud over de ganske faa og svage, Ministeren anførte i sin Forelæggelsestale.

Men ogsaa Presseattachéstillingen i Paris har jeg megen Betænkelighed ved at ophæve. Selv om Frankrig ikke har den samme store økonomiske Interesse for Danmark som England, er Frankrig jo den største politiske Magt paa Fastlandet i Øjeblikket, det er der jo ingen, der kan være i Tvivl om. Frankrig har en særlig økonomisk Presse, som behersker store Dele af Sydeuropa, og mig bekendt har denne Presse i stor Udstrækning bragt mange Oplysninger om dansk Landbrug og Industri